

на рѣката, която течеше на нѣколко метра по-долѣ. Принудени бѣха да пиятъ тинястата и нездрава дъждовна вода, събрана въ трапчинкитѣ на земята.

Нѣколцина по-человѣколюбиви руски офицери заведоха турски офицери въ баракитѣ си и ги нагостиха съ чай и пигари, ала това бѣше изключение. Оставенитѣ да пазятъ плѣнницитѣ войници обраха почти всичкитѣ турски офицери, като имъ взеха всичкитѣ пари и цѣнни вѣщи, що имаха отгорѣ си. На генерала Саджкъ паша взеха 60 златни монети, а на единъ полковникъ — часовника и другитѣ му драгоцѣнни вѣщи. Плѣнниците бѣха пазени отъ ромѣнски войници. Който можеше да даде малко пари, сполучваше да тръгне по-скоро и да се отърве отъ това мѣсто на мизерия и отчаяние.

Раненитѣ бѣха разпратени по селата, безъ да имъ се даде нѣкаква медицинска помощъ. Слѣдъ капитуляцията, Руситѣ отнеха отъ Турцитѣ и малкото медикаменти, които имъ бѣха останали.

Въ деня на излизането, плѣвненската армия възлизаше на 40,000 души войници. Въ врѣме на боя, тя изгуби 2,500 души, но слѣдъ капитулиранieto 8,000 души загинаха отъ студъ, гладъ и лоши обноски въ полето на рѣката Видъ. Не повече отъ 25,000 души